

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 55342-07-15

1 01 אוגוסט 2017

2

לפני:

3

כב' השופטת אסנת רובוביץ - ברכש

4

נציג ציבור (מעסיקים) מר מאיר ליברמן

5

התובע:

דני ראובני
ע"י ב"כ: עו"ד צרפתי

-

הנתבע:

המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ: עו"ד סגל

6

7

החלטה

8

9 1. לפנינו תביעתו של התובע להכיר בפגיעתו מיום 23.9.13 כפגיעה בעבודה
10 כמשמעותה בחוק הביטוח הלאומי (נוסח משולב) תשנ"ה-1995 (להלן: "חוק
11 הביטוח הלאומי" ו/או "החוק"), זאת נוכח החלטת המוסד לביטוח לאומי,
12 (להלן: "הנתבע"), שדחתה את תביעת התובע לתשלום דמי פגיעה בגין תאונה
13 מתאריך 23.9.13, זאת משלא הוכח לדעת הנתבע כי נגרם אירוע תאונתי תוך
14 כדי ועקב עיסוקו במשלח ידו.

15 **הרקע העובדתי כעולה מחומר הראיות:**

16 2. התובע, יליד ספטמבר 1970 עד לשנת 2001 היה אדם בריא. בשנת 2001 אובחן

17 התובע כחולה במחלת ניוון שרירים מסוג HIBM.

18 3. התובע עבד כעצמאי בתחום גלאים וספרינקלרים ואחסן את הציוד שקשור

19 לעבודתו במחסן המשותף של הבית.

20 4. ביום 24.9.13 פנה התובע לחדר מיון ואושפז. בסיכום הייעוץ של המרפאה

21 הנירולוגית (נ/3) נכתב: "בן 43 ברקע מחלת ניוון שרירים... מזה כחודשיים ירידה

22 בתחושה מהצוואר ומטה... כעת, מזה 4 ימים החמרה בחולשה ועיקר ירידה בתחושה

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 55342-07-15

- 1 בגפיים תחתונות עם קושי משני בהליכה...". ביום 29.9.13 הופנה התובע לניתוח
2 במחלקה הנוירוכירורגית. ר' נ/ 7.
- 3 5. ביום 27.4.14 הגיש התובע לנתבע תביעה לתשלום דמי פגיעה והודעה על פגיעה
4 בעבודה. בטופס זה נרשם דבר תיאור הפגיעה: "כאשר עבדתי במחסן בזמן
5 טיפול במטפי כיבוי אש הרגשתי כאב חד בצוואר". (צורף כנספח לכתב ההגנה).
6 תביעתו של התובע לתשלום דמי פגיעה נדחתה.
- 7 6. ביום 18.8.14 נחקר התובע על ידי חוקר המוסד לביטוח לאומי על האירוע
8 הנטען.
- 9 7. ביום 1.6.16 התקיים דיון מקדמי בתיק והוסכם כי הפלוגתאות הן: א. האם
10 ארעה לתובע תאונת עבודה ביום 21.9.13. ב. האם קיים קשר סיבתי בין מחלת
11 התובע בצוואר לבין התאונה הנטענת ומאזן ההשפעות.
- 12 8. ביום 21.12.16 התקיימה ישיבת הוכחות במהלכה נשמעה עדות התובע ומר אייל
13 אביב נוכח בקשת ב"כ הנתבע לחקור את שאר עדי התביעה התקיימה ישיבת
14 הוכחות נוספת ביום 3.5.17 בה נשמעה עדות גבי רויטל ויקטוריה קדושים וכן
15 עדותה של גבי ראובני סילביה.
- 16 **טענות הצדדים**
- 17 9. לטענת התובע, במהלך חודש 9/13 פנו אליו מוועד הבית בבית המשותף בו הוא
18 גר וביקשו כי יפנה את כל ציוד כיבוי האש מחדר המפוחים של הבית המשותף,
19 אשר בפועל שימש כמחסן משותף לדיירי הבית המשותף והתובע נהג לאחסן שם
20 מטפים, גלגלונים, זרנוקים וכל הציוד שקשור לעבודתו. ביום 23.9.13 (בתצהיר
21 המקורי נרשם 21.9.13 אולם ב"כ התובע ביקש לתקן תאריך זה ליום 23.9.13
22 וזאת מחמת טעות סופר וניתנה החלטה המתירה את התיקון האמור), בשעות
23 הצהריים ירד התובע למחסן והתחיל לעסוק בפינוי, בין היתר נדרש לפנות מספר
24 מטפי כיבוי אש, חלקם במשקל כ-50 ק"ג לערך בגובה של כ-1.40. התובע
25 התכופף על מנת למשוך את המטף הראשון לכיוונו ולהשכיב אותו על הרצפה
26 (עוד לא הגיע לשלב של לפרק את המיכל) או אז נתקף התובע בכאב חד ביותר
27 בגב התחתון ובצוואר ונפל על הרצפה. התובע התחיל להרגיש סחרחורת
28 ובחילות והקיא. רק לאחר חצי שעה, שכנתו של התובע שנדרשה גם היא לפנות
29 דברים מהמחסן הגיעה ומצא אותו שרוע על הרצפה. משלא הצליחה להרים את
30 התובע הזעיקה היא את אשתו והן הרימו אותו ביחד והעלו אותו לדירתו. בשעת

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 55342-07-15

- 1 הלילה בשל כאבים עזים, אשתו של התובע פינתה אותו לבי"ח איכילוב והתובע
2 אושפז במחלקה הניירוכירורגית ואובחן כסובל משיתוק. התובע עבר ביום
3 29.9.13 ניתוח דיסקוטומיה וקיבוע צוואר בגובה החוליות C6-C7. לאחר מכן
4 התובע היה בשיקום בבית חולים שיבא תל השומר.
- 5 10. לטענת הנתבע, לא עלה בידי התובע להרים את הנטל להוכיח את קרות האירוע
6 הנתבע. עוד טוען הנתבע כי המסמכים הרפואיים אינם מאזכרים את קרות
7 האירוע הנתבע וכי העדים מטעם התובע לא היו עימו במועד קרות אירוע
8 התאונה הנתבע. יתרה מכך לטענת הנתבע התגלו סתירות בגרסת התובע, לרבות
9 בכל הנוגע למועד התאונה הנתבעת על ידי התובע וכי התובע היה מועמד לניתוח
10 גב עוד לפני כן. לפיכך לטענת הנתבע, יש לדחות את תביעת התובע.
- 11 להלן הכרעתינו:
- 12 11. סעיף 79 לחוק מגדיר מהי תאונת עבודה, כמצוטט:
- 13 "תאונת עבודה – תאונה שארעה תוך כדי עבודתו ועקב עבודתו אצל מעבידו או מטעמו..."
- 14
- 15 12. בנוסף קובע סעיף 83 לחוק את חזקת הסיבתיות כך: "תאונה שאירעה לעובד תוך
16 כדי עבודה רואים אותה כתאונה שאירעה גם עקב העבודה, אם לא הוכח ההיפך; ואולם
17 תאונה שאינה תוצאה של גורמים חיצוניים הנראים לעין, בין שאירעה לעובד ובין לעובד
18 עצמאי, אין רואים אותה כתאונת עבודה אם הוכח כי השפעת העבודה על אירוע התאונה
19 היתה פחותה הרבה מהשפעת גורמים אחרים".
- 20 13. בכדי שתוכר חזקת הסיבתיות יש להוכיח בראש ובראשונה כי ארעה תאונה.
21 הלכה פסוקה היא כי תאונה מורכבת משני יסודות חיוניים: גורם או מחולל
22 מתד גיסא ונזק או פגיעה מאידך גיסא. ברור הוא, כי באין חבלה אין תאונת
23 עבודה וכי החבלה היא אחת העובדות הצריכות לעילת התביעה ועל התובע
24 להוכיחה (ר' דב"ע נ"ג/153-0 עוואד ג'אבר פראג' - המוסד פד"ע כ"ז 50; דב"ע
25 נ"ב/88-0 כאמל קופטי - המוסד [פורסם בנבו] פד"ע כ"ט 169; דב"ע שם/96-0
26 המוסד - אמנון וייל [פורסם בנבו] פד"ע יב 225; דב"ע נ"ו/251-0 בצלאל
27 שינובסקי - המוסד [פורסם בנבו] פד"ע ל"א 241).
- 28

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 55342-07-15

14. הכללים בעניין הפגיעה בגב מורים על חלוקה לשתי סוגיות, האחת – תאונה כתוצאה מהרמה או דחיפה, שהיא תוצאה של גורמים חיצוניים הנראים לעין, והיא כפופה לחזקת הסיבתיות לפי הרישא של הסעיף. השניה – תנועה במאמץ ובתנועה לא נכונה, הכפופה לסיפא של הסעיף, דהיינו – תוצאה של גורם חיצוני שאינו נראה לעין (ר' דב"ע לח/0-100 יוסף לאוב נ' המוסד פד"ע ט 421; דב"ע מג/0-74 שלמה אליאל נ' המוסד פד"ע טו 155; דב"ע מו/0-6 דב גבאי נ' המוסד פד"ע יז 248). כאשר ראשית הראיה, בשני המקרים צריכה להיות שאכן קרה אירוע תאונתי בעבודה הקושר את הפגיעה לעבודה (דב"ע לח/0-112 ארמון כץ נ' המוסד, לקט פסקי דין 22.13).
15. הכלל הוא שצריך שתהיה "ראשית ראייה" שאכן קרה "אירוע תאונתי" בעבודה, בין שהפגימה הינה כתוצאה מגורמים הנראים לעין (כגון, הרמת משא כבד), ובין מגורמים שאינם נראים לעין (כגון תנועה לא נכונה) אשר בגינה נתפס הגב.
16. בהקשר זה נקבע כי:
- "ניסיון החיים לימד את בית הדין שהכרה בפגיעה בעמוד השדרה כתאונת עבודה, תלויה בעיקר בשאלה האם הוכח שבמהלך העבודה אירע משהו שבגיניו 'נתפש' גבו של המבוטח, או שפקדוהו לפתע כאבים עזים שמנעו ממנו להמשיך לעבוד. ביסודם של דברים עומדת שאלת אמינות גרסתו של התובע" (דב"ע (ארצי) מה/0-24 אזולאי – המוסד לביטוח לאומי, לקט 33.46; דב"ע (ארצי) נא/0-218 המוסד לביטוח לאומי – דרור, [פורסם בנבו] פד"ע כד 545).
- וכן - "על מנת להכיר בכאבי גב כתאונת עבודה, על המבוטח להוכיח שהיה מאמץ בלתי רגיל או אירוע פיזי מיוחד בעבודה שניתן לקשור להופעתם; כדוגמת הרמה משא כבד ממה שהמבוטח רגיל להרים או הרמת משא תוך תנועה סיבובית לא נכונה" (עבל 338/96 המוסד - יוסף עובדיה, [פורסם בנבו] פד"ע לו 213, 230).
17. מכאן, שעל מנת להכיר בתאונה כתאונת עבודה, על התובע להוכיח שכתוצאה מהרמת משקל, גבו למעשה "נתפס", כאשר ככל שאותם הכאבים הנטענים כקשורים לאירוע שאירע בעבודה אינם מדווחים בהזדמנות הראשונה בה המבוטח ניגש לקבלת טיפול רפואי, עליו להביא ראשית ראייה כי אכן ארע

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 55342-07-15

- 1 האירוע לו הוא טוען (דיון (ארצי) מד/0-90 שפיר – המוסד לביטוח לאומי,
2 (פורסם בנבו) ניתן ביום 10.9.1984).
- 3
- 4 18. בית הדין הארצי חזר על ההלכות הנ"ל ב עב"ל (ארצי) 45780-04-12 מכנס –
5 המוסד לביטוח לאומי, [פורסם בנבו] ניתן ביום 2.7.2014, וקבע כי: " ... עת
6 "נתפס" גבו של מבוטח תוך כדי עבודתו – ככלל לא יכחיש המוסד לביטוח לאומי את הקשר
7 הסיבתי הרפואי בין העבודה לבין הפגיעה בגב. וכך נקבע באותו מקרה: "ברוב המכריע של
8 המקרים, עת מעמידים את התובענה במסגרת הנכונה - דמי פגיעה - וקובעים את העובדות
9 הצריכות לעניין, כך שברור כי הגב 'נתפס' במהלך העבודה, לא יכחיש המוסד לביטוח לאומי
10 זכאות לדמי פגיעה...".
- 11 19. כדי להוכיח כי התאונה אירעה עקב העיסוק במשלח ידו על המבוטח להראות,
12 כי הפעולה נעשתה לצורך העיסוק במשלח ידו, בין כפעולה ישירה ובין כפעולה
13 נלווית לעיסוק (ראו דב"ע מה/0-128_ קליפר – המוסד לביטוח לאומי פד"ע יח
14 (29).
- 15
- 16 20. לאחר שמיעת העדויות ושקילת הראיות שהובאו בפנינו, הגענו לידי מסקנה כי
17 התובע הרים את נטל הראיה בדבר התרחשות של אירוע בעבודה מיום 23.9.13.
18 להלן נפרט את נימוקינו.
- 19
- 20 21. ראשית, אין בידנו לקבל את טענת הנתבע כי התובע לא הוכיח את קיומו של
21 אירוע תאונתי מיום 23.9.13. שכן כאמור לעיל, די בראשית ראיה לצורך
22 הוכחתה של תאונה תוך כדי עבודה, ולטעמנו התובע עמד בנטל זה. שכן תיאורו
23 של התובע את האירוע הנטען שבנדון, היה אמין ורציף ונתמך גם בעדויות של
24 עדים שהיו איתו בסמוך לאירוע הנטען כמפורט.
- 25 22. עיון בתצהירו של התובע מעלה כי הצהיר:
- 26 "במהלך חודש 9/13 פנו אליי מועד הבית בבית המשותף בו אני גם וביקשו כי אפנה את כל
27 ציוד כיבוש האש ... בתאריך 21.9.13 בשעות הצהריים ירדתי למחסן האמור והתחלתי
28 לעסוק בפינוי, בין היתר, הייתי נדרש לפנות מספר מטפי כיבוי אש חלק במשקל של כ-50
29 ק"ג לערך בגובה של כ-1.40 מ'. אציין כי ייעדתי למכור כפסולת למחזור ברזל את המטפים
30 עצמם כפי שבדרך כלל היה העובד שלי אייל אביב נוהג לעשות עבורי אני התכופפתי על
31 מנת למשוך את המטף הראשון לכיווני ולהשכיב אותו על הרצפה (עוד לא הגעתי לשלב של

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 55342-07-15

- 1 לפרק את המיכל) או אז נתקפתי בכאב חד ביותר בגב התחתון ובצוואר ונפלתי על הרצפה...
 2 גב' רויטל קדושים שכנתי לבית המשותף דאז, אף היא נדרשה לפנות את המחסן והגיעה
 3 למחסן לפנות את חפציה ואז מצאה אותי שרוע על הרצפה. היא ניסתה להרים אותי ללא
 4 הצלחה והזעיקה את אישתי .. והן הרימו אותי ביחד והעלו אותי לדירה.. בשעות הלילה
 5 הכאבים התגברו לא יכולתי כלל להתהלך ומצבי היה חמור הרגשתי שכאילו כל הגב שלי
 6 נשרף עם "ברנר" אישתי פינתה אותי לבי"ח איכילוב שם בוצעו לי בדיקות מקיפות...
 7 שלאחריהם אושפז התובע במחלקה הנוירוכירורגית והתובע אובחן כסובל משיתוק... בתוך
 8 כך בתאריך 29.9.13 עברתי ניתוח דיסקוטומיה..." (ר' סעיפים 8-15 לתצהירו).
 9
 10 23. גם עיון בהודעת התובע לחוקר המל"ל מעלה כי התובע מסר את אותה גרסה:
 11 "ש: במה אתה עובד ומה תפקידך? .. התקנה של גלאי אש, מטפים, גלגלות, אני יש לי את
 12 הרישיון והתעודה, תקן 129 למתן אישור לעסקים... ספר לי מה היה באירוע בגינו הגשת
 13 תביעה לביטוח לאומי? ת: מדובר על בית הקודם ולא זה אלא במשה דיין 89, עברנו משם
 14 לפני שלושה שבועות, היה לנו מחסן בבית ששם הייתי מאחסן את כל הציוד של העסק...
 15 ועד הבית, איריס ביקשה ממני לפנות את המיכלים כדי שינקו את המקום. דיברתי עם קונה
 16 של ברזל שיבוא לקנות את המיכלים והוא אמר לי שעוד שעתיים הוא מגיע, אז התפנית
 17 בינתיים לרוקן את המיכלים והיה שם מיכל גדול של 50 קילו יחד עם האבקה, הוא היה
 18 מלא ושקל באמת 50 קילו והריקון שלו היה בצורה כזו שאני תופס עם יד ימין כשאני
 19 מתכופף אליו, אני תופס בחלק התחתון שלו ביד ימין כשהגוף שלי מכופף, אני תופס בחלק
 20 התחתון שלו ביד ימין כשהגוף שלי מכופף (הרמתי אותו עם יד ימין בלבד והרגשתי כמו מכת
 21 חשמל בעורף. ש: מתי זה היה ב24 או 23 לספטמבר. זה היה ב12.00. ש: ומה קרה לאחר
 22 מכן? ת: ב00.00 בלילה כבר הייתי על כיסא גלגלים באיכילוב אחרי שלא הרגשתי את
 23 הרגליים. אחרי 4 ימים כבר עשיתי את הניתוח".
 24 24. גם בחקירתו הנגדית הבהיר התובע כי לא היו כל סתירות בין תצהירו להודעתו
 25 בפני החוקר של המל"ל ואנו מקבלים את הסבריו בנדון: "ש: לחוקר סיפרת
 26 שבמהלך הריקון של האבקה מהמטף הרגשת את הכאבים... איך זה מסתדר עם הטעו
 27 שלך בתצהירך שהרגשת כאבים שניסית למשוך את המטף לכיוונך ועדיין לא התחלת
 28 לפרק אותו, סעיף 11? ת: איך מפרקים מטף אתה יודע? על מנת לפרק מטף 50 קילו צריך
 29 לפתוח את ראש המטף ואז כשהראש פתוח מושכים את הראש החוצה ויש בלון חנקן פנימי
 30 מסובבים את הבלון הפנימי מוציאים אותו ואז משכיבים את המטף על הרצפה שהוא שוכב,
 31 שמים ניילון בקצה שהוא פתוח ומרימים את הצד האחורי של המטף על מנת שכל האבקה
 32 תשפך מפה, ופה זה קרה לי. ש: למה בתצהירך אתה מציין עוד לא הגעתי לשלב של לפרק?
 33 ת: על מנת לפרק את המיכל אני אמור להרים את המיכל מהצד הזה ואז... לפרוק זה לא
 34 לפרק. זה לפרוק את האבקה מהמיכל כיבוי אש.... אני התכופתי על מנת למשוך את המטף

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 55342-07-15

- 1 על הרצפה, עוד לא הגעתי למצב שאני צריך לפרוק את המטף, לפרוק זה לפרוק את האבקה
2 מהברזל עצמו. ... " (ר' עמ' 5 שורות 28-9).
- 3 25. מעבר לאמור, גרסתו של התובע עולה בקנה אחד עם תצהירו של מר אייל אביב
4 בכל הנוגע לכך שמדובר על פעילות במהלך העסק שלו. עיון בתצהירו של מר אייל
5 אביב מעלה כי הצהיר: "התחלתי לעבוד אצל דני ראובני (טכנו אש) בשנת 2003 ועבדתי
6 אצלו עד 1.9.15 וחזרתי לעבוד אצל דני לפני מס' ימים. . . זכור לי כי אחת לתקופה הייתי
7 מגיע למחסן של טכנו אש ועסקתי שם בהפרדת אבקת כיבוי השריפה ממטפי כיבוי אש
8 ישנים במשקל 50 ק"ג.... ביום התאונה לא הייתי במחסן אלא בעבודה בשטח וזו הסיבה
9 שדני עשה את הפעולה בעצמו" (ר' סעיפים 2,3 ו8 לתצהירו).
- 10 26. גם עיון בעדותו של מר אייל אביב מעלה כי הצהרתו לא נסתרה. "ש: יש לך איזה
11 רישום נוכחות בעבודה שאתה עובד אצל התובע? ת: כן. חשבונית עם חתימה שלי בכתב
12 יד... ש: יש לך את הפנקס של 2013? כן (העד מציג את החשבוניות וגם את החשבונית מיום
13 23.9.13) באותו יום בצעתי עבודה גדולה בפנימיית בית הילד.. ביצעתי החלפת מטפים
14 באותו יום... " (ר' עמ' 4 לפרוטוקול).
- 15 27. כמו כן, עיון בתצהיר גב' רויטל קדוש מעלה כי גרסתה עולה בקנה אחד עם
16 גרסת התובע בנדון: "... ירדתי למחסן ולתדהמתי הרבה מצאתי את התובע שרוי על
17 הרצפה כאשר לידו היה קיא. הוא סיפר לי שניסה להזיז מטף כיבוי אש גדול ושמיד הרגיש
18 כאב חד בצוואר ובגב נפל על הרצפה וראיתי כי אף הקיא... " (ר' סעיף 4 לתצהירה).
19 האמור עולה בקנה אחד גם עם עדותה (ר' עמ' 11 שורות 1-14).
- 20 28. מעבר לאמור גרסאות אלו עולות בקנה אחד גם עם תצהיר עדות אשתו של
21 התובע, הגב' סליביה.
- 22 29. ערים אנו לכך כי הגב' קדוש לא היתה בכל אירוע הנדון אולם היא ראתה את
23 התוצאה של האירוע ויש משקל רב לעדותה שלא נסתרה, שעולה בקנה אחד
24 ומשתלבת עם עדותו של גב' סליביה.
- 25 30. נציין כי ערים אנו לכך שהתובע בתחילת הדיון מיום 21.12.13 ביקש להפנות
26 לטעות סופר בתביעה ובתצהיר בהם נרשם אירוע התאונה ביום 21.9.13 בעוד
27 שהמועד הנכון הוא 23.9.13. לאחר שבחנו את כלל הראיות בתיק ולאחר
28 ששמענו את העדים בתיק שוכנענו כי אכן מדובר בטעות סופר מתגלגלת משכך
29 הדבר מופיע גם בתצהירי העדים האחרים של התובע ובעדותם, משלא היו
30 מודעים לטעות ולתיקון המבוקש וזאת מהנימוקים הבאים.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 55342-07-15

31. עיון בטופס התביעה לתשלום דמי פגיעה שמילא התובע ביום 27.4.14 מעלה כי
 2 התובע ציין בכמה מקומות בטופס זה את תאריך הפגיעה ביום 23.9.14. וזה
 3 במועד סמוך יותר לאירוע והרבה לפני הגשת התביעה והתצהיר.
- 4 גם עיון בתצהיר התובע ואשתו מעלה כי אכן כבר באותו לילה פנה התובע לבית
 5 החולים בשל כאביו. ואכן עיון בטופס קבלה למיון מעלה כי אכן התובע הגיע
 6 בשעות הלילה למיון ואושפז עוד באותו היום. גם עיון בהודעת התובע לחוקר
 7 מעלה כי ציין כי האירוע היה ב-23 או 24 לספטמבר.
32. נוכח האמור, שוכנענו כי אכן מדובר בטעות סופר שהתגלגלה גם בתצהירי
 9 העדים הנוספים של התביעה ובעדותה משלא היו ערים לתיקון טעות הסופר.
33. משכך, לא מצאנו כי גרסת התובע באשר לקרות האירוע נסתרה, והיא מהווה
 11 ראשית ראיה. לטעמנו עדות התובע עשתה רושם מהימן והתרשמנו כי עדותו
 12 היתה עקבית ואמינה ונתמכה בעדות עדים נוספים, גבי' קדושים ומר אייל אביב.
34. ערים אנו לכך כי ברישומים הרפואיים של התובע, לא נזכר האירוע הנטען ואין
 14 כל התייחסות לדברים.
35. עם זאת עיון במסמכים הרפואיים מעלה כי אין בהם כל התייחסות לאירוע
 16 הנדון (ר' 3/נ). אין במסמכים הרפואיים "אנמנזה סותרת", אלא לכל היותר
 17 "אנמנזה שותקת". על כן, בהעדר כל פירוט השולל אירוע כאמור, לא ניתן
 18 להסתמך על המסמכים הרפואיים באופן משמעותי כדי לשלול את גרסת
 19 המערער כפי שניתנה במועדים מאוחרים יותר. יפים לענייננו דברי עב"ל (ארצי)
 20 35047-08-13 מרינה בריקלין – המוסד לביטוח לאומי (23.7.14):
- 21 "... המערערת הייתה במצב רפואי המקשה על מתן פרטי פרטיו של האירוע שאירע
 22 בעבודה. לפיכך, ולכל היותר, ניתן לומר שהרישום במסמכים הרפואיים הינו רישום חסר
 23 בדומה ל'אנמנזה שותקת', להבדיל מ'אנמנזה סותרת'" (ראו שם בפסקה 14, והשוו
 24 להפניות שם; עב"ל (ארצי) 13366-02-12 יורי קוברינסקי - המוסד לביטוח
 25 לאומי (11.12.12), בפסקה 11 וההפניות שם).
36. כמו כן, בעב"ל 37/03 משה פרומברג נ' המל"ל, (מיום 20.7.04) התייחס בית
 27 הדין לסיטואציה דומה, וקבע כי: "... אין לראות במסמכים הרפואיים חזות הכל, אלא
 28 יש לפנות לראיות נוספות כפי שאלה הובאו לבית הדין".

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 55342-07-15

- 1 עוד נאמר בעניין זה: "ההלכה בעניין משקלה של האנמנזה אינה מאיינת ראיות אחרות
2 המוכחות בפני בית הדין, אלא משמשת כאחת העדויות והראיות, מתוך המכלול הכולל של
3 הראיות שבפני בית הדין. הנובע מכך שאין, ובכל תנאי, ליתן לאנמנזה משקל מכריע ומוחלט
4 לדחיית תביעה כל אימת שלא מזכיר מבוטח – תובע במפורט ובמדויק, בהיותו בבית
5 החולים, את אירוע העבודה" (עב"ל 176/99 דניאל גרץ נ' המוסד לביטוח לאומי, מיום
6 16.6.02).
- 7
- 8 כן יפים לעניינו דברי בית הדין הארצי בעב"ל 25998-06-15 שלמה ניסים נ'
9 המל"ל (מיום 9.2.16)
- 10 "אכן, מסמכים רפואיים ממועד הסמוך למועד הנטען בו התרחש האירוע התאונתי אינם
11 חזות הכול ואינם יוצרים חזקה חלוטה כי האמור בהם מהווה את הגרסה הנכונה, ובית הדין
12 יכול להגיע למסקנה שונה על יסוד מכלול הראיות בפניו, לרבות רישומים ממסמכים
13 רפואיים ממועדים מאוחרים יותר, הודעות שנמסרו לחוקר המוסד לביטוח לאומי, ועדותם
14 של המבוטח ועדיו" (ר' עב"ל (ארצי) 680/07 אנעאמה עבדאללה – המוסד לביטוח לאומי,
15 13.12.2008).
- 16
- 17 37. כמו כן, התובע התייחס לכך בעדותו: "ש: כל מה שספרת עכשיו איך אתה מסביר
18 שהגעת לחדר מיון לקבל טיפול ראשון על אירוע שקרה לך בעבר, לא ספר שהרמת משקל,
19 שקרה לך משהו חור באותו יום?... ת: סיפרתי לרופא הכל על המיכל שבעת הרמת מיכל
20 כיבוי האש הרגשתי חום של חשמל מטורף שעובר לי בגוף, ומאתו רגע אני כבר לא יכול ללכת
21 . מי שדיבר עם הרופא זה היה אשתי. לא אני" (ר' עמ' 7 שורות 6-1). יצוין כי למרות
22 שאשתו של התובע העידה בדיון ההוכחות, ב"כ הנתבע בחר שלא לשאול אותה
23 דבר בנדון ומשכך הדבר יפעל לחובת הנתבע.
- 24 38. כמו כן, ערים אנו לטענת הנתבע לפיה במסמכים הרפואיים נרשם שהתובע היה
25 מועמד כבר לניתוח גב, אולם אין אנו סבורים כי בשלב זה של הדיון יש
26 רלוונטיות למידע זה.
- 27 39. כמו כן ערים אנו כי ביום 24.9.13 בלילה פנה התובע לחדר מיון ואושפז בסיכום
28 הייעוץ של המרפאה הנורולוגית (נ/3) נכתב: "בן 43 ברקע מחלת ניוון שרירים...
29 מזה כחודשיים ירידה בתחושה מהצוואר ומטה... כעת, מזה 4 ימים החמרה בחולשה ועיקר
30 ירידה בתחושה בגפיים תחתונות עם קושי משני בהליכה...".
- 31 התובע נשאל על כך בעדותו והבהיר כי: "יכול להיות ש- 4 ימים לפני הייתי אצל
32 רופא, יכול להיות שהייתי בביקורת כלשהי אצל רופא אבל עדיין תפקדתי בצורה רגילה

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 55342-07-15

- 1 לחלוטין" (ר' עמ' 8 שורות 13-16). בכל מקרה סוגיה זו רלוונטית לשאלת הקשר
 2 הסיבתי בהקשר הרפואי ומשכך אין אנו סבורים שיש ליתן משקל רב לאמור
 3 בשלב זה.
- 4 40. לסיכום, משגרסת התובע לעצם קרות האירוע, אשר נתמכה בעדות עדים נוספים
 5 , מהימנה עלינו, ומשלא מצאנו כי הרישומים הרפואיים יש בהם בכדי לסתור
 6 את טענותינו, מצאנו כי יש לקבל את גרסתו באשר להתרחשות האירוע התאונתי.
- 7 41. לאור כל האמור מצאנו כי התובע הרים את הנטל להוכיח את קיומו של האירוע
 8 ויש מקום למינוי מומחה רפואי אשר יבחן את הקשר הסיבתי שבין האירוע לבין
 9 מצבו הרפואי.
- 10 42. אשר על כן, לצורך דיון בשאלת הקשר הסיבתי-רפואי בין הליקויים מהם סובל
 11 התובע לבין האירוע מיום 23.9.13 כמתואר לעיל ימונה מומחה רפואי.
- 12 43. סוגיית ההוצאות תוכרע במסגרת פסק הדין.

13
 14

אסנת רובוביץ – ברכש, שופטת

נציג ציבור מעסיקים, מר
 מאיר ליברמן

15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28

ניתנה היום, ט' אב תשע"ז, (01 אוגוסט 2017), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.